

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Kate Hewitt

Elsietett házasság

Melissa James

Koronás lánglovag

Ally Blake

A régi fiú

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítenést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2015, Kate Hewitt – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Marakaios Marriage* (Harlequin Mills & Boon, Presents)

• *Magyarra fordította:* Windberg Donatella

© 2009, Melissa James – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Rebel King (Suddenly Royal! 2/1)* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Windberg Donatella

© 2020, Ally Blake – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *Brooding Rebel to Baby Daddy* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 125. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-900-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kate Hewitt

Elsietett házasság

1. FEJEZET

– Helló, Lindsay.

Hogy lehet, hogy két ilyen ártalmatlan szó először féktelen örömmel, majd szörnyű félelemmel tölti el? A félelem elnyomta a boldogság futó érzését, amikor meghallotta annak a férfinak a hangját, akinek szerelmet és tiszteletet esküdött.

Antonios Marakaios.

A férje.

Lindsay Douglas felnézett a számítógépéről, és ökölbe szorította a kezét az ölében. A hideg kifejezés a férfi szemében teljesen idegenné tette az ismerős vonásokat.

Zavarában Lindsay feltette az első kérdést, ami eszébe jutott:

– Hogy jutottál be?

– Megmondtam az őrnék, hogy a férjed vagyok.

Lindsay idegesen összepréselte az ajkát, és megpróbált koncentrálni.

– Nem kellett volna csak úgy beengednie. Semmi keresnivalód itt.

– Ó, tényleg? – A férfi hidegen mosolygott. – De hát a feleségem vagy.

Lindsay kényszerítette magát, hogy a szemébe nézzen.

– A házasságunknak vége.

– Tudom. Már fél éve elhagytál, figyelmeztetés nélkül.

Antonios megjelenése olyan emlékeket ébresztett a nőben, melyeket fél éve próbált elnyomni. Hogyan ölelte át, miután szeretkeztek, hogyan simította gyengéden a füle mögé a haját, és hogyan csókolta a szemhéját.

Milyen boldogok voltunk...

Nem, erre most nem gondolhat. Ehelyett felidézte azt a három hónapot, amelyet magányban és kétségbeesve töltött a görögországi otthonában. Antonios megszállottan dolgozott, és elvárta tőle, hogy alkalmazkodjon az életmódjához. Aztán Lindsay egy ponton már nem bírta Görögországban maradni.

– Még mindig nem tudom, miért vagy itt.

Tenyerét az asztalra tette, és felállt, hogy szemmagasságban legyen a férfival – már amennyire lehetséges volt, mivel Antonios a húsz centiméterrel magasabb volt nála. De már a férfi látványa is vágyat ébresztett benne: a rövid, koromfekete haj, a markáns állkapocs, az érzéki, kifejező ajkak – és persze a tökéletes, edzett test a sötétszürke öltöny alatt... Lindsay majdnem olyan jól ismerte ezt a testet, mint a sajátját. Mámorító képek jelentek meg a lelki szeme előtt; sietve elnyomta őket, miközben állta a férfi gúnyos tekintetét.

Antonios felvonta a szemöldökét.

– Tényleg fogalmad sincs róla, miért jöttem el a hitszegő feleségemhez?

– Hat hónapja nem jelentkezél, Antonios. Nem csoda, ha meglepődtem.

– Nem gondoltad, hogy egyszer majd válaszokat akarok kapni?

– De én adtam választ...

– Egy kétsoros e-mail nem válasz – vágott közbe Antonios. – Csak azt írtad, hogy a házasságunk hiba volt, de azt nem, hogy miért. Ez gyávaság. De ne aggódj, engem már nem érdekelnek a magyarázataid. Számomra ennek a házasságnak akkor vége lett, amikor szó nélkül leléptél.

Lindsay csalódottan és feldúltan nézett rá. Képtelen volt bármit mondani.

– Azért vagyok itt, mert vissza kell jönnöd velem Görögországba.

Antonios hangja kemény és hajthatatlan volt.

Lindsay elképedve rázta a fejét.

– Nem tudok...

– Dehogynem. Csak pakold össze a bőröndödet, és szállj fel egy repülőre. Ilyen egyszerű.

Már a Görögországba való visszatérés gondolata is megijesztette a nőt. Próbált lassan lélegezni, hogy lehiggadjon.

Antonios hideg tekintete szinte elviselhetetlen volt.

Belégzés, kilégzés, belégzés...

– El fogsz jönni Görögországba. A férjedként megparancsolom.

– Nem vagyok a tulajdonod, Antonios, még a görög házassági törvények szerint sem – válaszolta Lindsay.

– Talán. – A férfi megvonta a vállát. – De gondolom, válni akarsz.

Lindsay összerezte.

– Ezért hagytál el, nem? Mert nem akartál többé a feleségem lenni. – Antonios fagyosan elmosolyodott.

– Én...

Válás... Olyan szörnyen hangzik, olyan véglegesen. De persze ezt kell akarnia, hisz ezért hagyta el Antonios.

Fél éve visszavonult a matematika biztonságos világába, hogy befejezze a doktori disszertációját, és hogy tompítsa a fájdalmas vágyakozást Antonios után. Próbált visszatálcálni a régi életébe, próbálta csillapítani a szorongását, és támogatást lelteni a körülötte lévő emberekben. Haladt előre, és néha normálisnak, sőt boldognak érezte magát.

De Antonios állandóan hiányzott neki. Hiányzott az az ember, aki a férfi a New Yorkban töltött idejük alatt volt. De nem ő volt az igazi, ezt mostanra már tudta. És mégis vágyott arra, amit együtt éltek át...

– Igen – mondta halkán, felemelte a fejét, és találkozott a férfi tekintetével. – Véget akarok vetni a házasságunknak.

– El akarsz válni.

Lindsay összerezte, de nem kerülte el a férfi átható tekintetét.

– Igen.

– Akkor azt kell tenned, amit mondok – mondta Antonios selymes, de határozott hangon. – Mert a görög törvények szerint csak akkor lehet elválni, ha mindkét házastárs beleegyezik.

A nő tágra nyílt szemmel nézett rá.

– Nincs más körülmény, ami mellett a válás megtörténhet?

– De: ha az egyik házastárs megcsalja vagy elhagyja a másikat. Ami nem így van – legalábbis részemről.

Amikor a nő ismét összerezte, Antonios kissé elmosolyodott.

– Miért menjek vissza Görögországba? – kérdezte Lindsay.

– Nem azért, mert folytatni akarom a házasságunkat, ne aggódj. Mint talán emlékszel, anyám ragaszkodott hozzád. Nem tudja, miért mentél el, és én sem beszéltem neki a házasságunk állapotáról.

Lindsayt azonnal büntudat töltötte el, mert Daphne Marakaios nagyon kedves volt vele a Görögországban töltött idő alatt.

– És miért nem mondtad el neki?

– Mi lenne, ha te mondanád el? Ó, hát nem tudod – mert túl gyáva vagy. Megszöktél az otthonomból és az ágyamból, anélkül hogy egyszer is beszéltél volna róla, hogy miért akarsz véget vetni a házasságunknak.

Lindsay szerette volna emlékeztetni, milyen gyakran próbált beszélni vele, de nem volt értelme.

– Megértem, hogy dühös vagy...

A férfi ismét félbeszakította:

– Nem vagyok dühös. Nem jelent már nekem semmit az egész, mióta elküldted azt az e-mailt, és nem voltál hajlandó megmagyarázni telefonon a döntésedet. Ez megmutatta, mennyire nem vagyok fontos neked se én, se a házasságunk és a házasságunk.

– Te is megmutattad nekem Görögországban, mennyire nem vagyok neked fontos se én, se a házasságunk. Minden egyes nap! – válaszolta Lindsay indulatosan.

Antonios hitetlenkedve nézett rá.

– Engem hibáztatsz a házasságunk megromlásáért?

– Ó, nem, dehogy! Te aztán nem tehetsz semmiről!

Úgy tűnt, a férfi mérlegeli, hogy a nő ironizál-e vagy sem. Aztán megvonta a vállát, és azt mondta:

– Sem te, sem az okaid nem fontosak nekem – anyámnak viszont igen. Beteg, és meg akartam kímélni a fájdalomtól, hogy meg kelljen tudnia az igazságot a házasságunkról.

– Beteg?

– Kiújult a rák – válaszolta Antonios nyersen. – A leletek egy hónappal azután lettek meg, hogy elmentél.

Lindsay mélyen megrendült. Daphnének mellrákja volt, de eséllyel a gyógyulásra.

– Jaj, ne, Antonios. Rettenetesen sajnálom. Kezelhető?

– Nem igazán – válaszolta a férfi kifejezéstelenül.

Minden forogni kezdett a nő fejében, belesüppedt a székébe. Kedvelte a bájos, ősz hajú, szelíd hangú Daphnét. Antonios is imádta, szörnyű csapás lehet ez neki. És ő nem volt ott, hogy támogassa...

– Tényleg nagyon sajnálom – mondta halkán. – De még mindig nem tudok visszamenni.

– De igen, és fogsz is, ha válni akarsz.

A nő erőteljesen megrázta a fejét.

– Akkor nem válok, és kész.

– Ebben az esetben a feleségem maradsz, és hozzám tartozol – mondta a férfi keményen, és elfordult.

– De mért segítene anyádnak, ha láthatna engem? Ha elmondom neki, hogy szétváltunk, azzal csak még több fájdalmat okozok.

– Nem fogod elmondani. – Antonios feléje fordult, és szúrósan nézett rá. – Már csak néhány hónapja van hátra. Néhány napig, egy hétig csak tudsz úgy tenni, mintha még mindig boldogok lennénk. – Amikor a nő rémülten nézett rá, a férfi ironikusan elmosolyodott. – Már bebizonyítottad, milyen kiváló színész vagy, amikor úgy tettél, mintha belém szerettél volna.

Felesége sápadt arcát nézte, és elnyomta magában a szájalom minden csíráját.

– Néhány napig? – ismételte a nő kábán.

– Anyámnévnapja jövőhéten lesz. Görögországban a névnapok fontosabbak, mint a születésnapok. És a körülményeket tekintve természetesen nagy ünnepséget tartunk. – A bánat elszorította a torkát, de nagy erőfeszítéssel sikerült nyugodtan tovább beszélnie. – Szóval ünnepelni fogunk. A családdal, a barátokkal és az összes szomszédal. És te is ott leszel. Utána visszajöhetsz ide, ha akarsz. Megmondom anyámnak, hogy folytatnod kell a kutatásodat.

Lindsay, aki most még sápadtabbnak tűnt, a torkához kapott, és görcsösen nyelt.

– Ünnepelni? Én... én arra képtelen vagyok!

Antonios düh fogta el.

– Mi rosszat tettem veled, hogy így bánysz velem és a családommal? Olyan kedvesen fogadtunk az otthonunkban és az életünkben. Anyám nagyon kedvel, úgy bánt veled, mintha a saját lánya lennél, és ez a hála?

Lindsay gyorsan pislogott, mert könnyek szöktek a szemébe.

– Dehogyan – felelte halkán. – Nagyon hálás vagyok neki a kedvességéért.

– Furcsa módon mutatod ki.

– De akkor is nagyon nehéz visszamennem Görögországba.

– Ugyan miért? Van valakid?

Lindsay döbbenten meredt rá.

Antonios tettetett közönnyel megvonta a vállát, miközben a gondolat, hogy felesége másik férfival bújjik ágyba, úgy érte, mint egy gyomorszájon ütés.

– Hirtelen nem jut eszembe más magyarázat, miért léptél le olyan hirtelen – tette hozzá.

A nő lassan csóválta a fejét. A szeme mély érzéseket fejezett ki, de Antonios nem tudta értelmezni őket.

– Nem – mondta Lindsay csöndesen. – Nincs senkim. Nekem mindig csak te voltál, Antonios.

A férfi nem tudta, higgyen-e neki, de ez nem is volt fontos. Legalábbis próbálta elhíttetni magát...

– Akkor semmi akadály, hogy Görögországba gyere.

– A kutatómunkám...

– Nem várhat egy hetet? – kérdezte a férfi türelmetlenül.

Hát nem veszi észre Lindsay, milyen tapintatlan és önző volt? Mostanra Antonios megtanult nélküle élni, de még mindig nem tudta elhinni, hogy így becsapta. Miközben ő soha nem kételkedett a szerelmében. Bár az is igaz, hogy az esküvőjük napján még csak egy hete ismerték egymást. Lutri volt ez, de ő biztos volt magában, és hitt a szerelmében – ahogy Lindsayéban is.

– Egy hét – préselte ki nagy nehezen. – Hét nap. És utána soha többé nem akarlak látni.

A nő összerezzent, mintha fájtak volna neki a szavai.

– Nem is örülsz? – kérdezte Antonios.

Lindsay elfordította a szemét, és összepréselte remegő ajkait.

– Nem – mondta egy idő után.

– Egyszerűen nem értelek.

– Tudom. – A nő reszketve fújta ki a levegőt. – Sosem értettél meg. De most már nem számít.

Ahogy az e-mailben és a telefonban is elmondtam, a házasságunk hiba volt.

– De azt nem mondtad, hogy miért.

– Nem is kérdezted.

Antonios felvonta a szemöldökét.

– De hát a telefonban...

– Nem – szakította félbe a nő halkán. – Csak azt kérdezted, komolyan gondolom-e. És amikor igent mondtam, letetted.

– Úgy állítod be, mintha én lennék a hibás, mert nem tettem fel a megfelelő kérdéseket, miután elhagytál. Te jó ég! – mondta Antonios feszülten.

– Nem ez a szándékom. Csak azt akartam, hogy...

– Nem érdekelnek a magyarázataid. Engem csak az érdekel, hogy még ma este felszállj egy Athénba tartó gépre. Egy órán belül indulnunk kell. El akarsz válni, nem?

Lindsay egy pillanatra ránézett hűvös, szürke szemeivel.

– Nyilván azt hiszed, hogy bármire rávehetsz, Antonios, de tévedsz. Elrepülök Görögországba, de nem a válás miatt, hanem azért, mert szeretném tiszteletemet tenni az anyukád előtt. El akarom magyarázni neki...

Antonios nem hagyta, hogy befejezze:

– Nem fogsz szívszorító történetet előadni a tönkrement házasságunkról. Nem akarom, hogy felzaklasd.

– Mikor mondd el neki az igazat?

– Semmikor. Már úgy sincs sok hátra neki.

Ismét könny szökött Lindsay szemébe.

– Tényleg be akarod csapni?

– Pont te beszélsz becsapásról?

– Én nem csaptalak be, Antonios. Tényleg szerettelek – abban az egy hétben New Yorkban.

Antonios olyan erős fájdalom rázta meg, hogy majdnem felnyögött. Mintha szívrohamot kapott volna, mint az apja, aki ötvenkilenc évesen halt meg így.

Amikor kicsit megnyugodott, semleges hangon megkérdezte:

– És aztán csak úgy egyszerűen elmúlt? Mindegy, felejtsd el. Mindegy, miért jössz Görögországba, de egy órán belül áll készen az indulásra.

Lindsay némán nézett rá. Törékenynek tűnt, és a férfi nem tudott nem emlékezni arra, milyen érzés volt megérinteni és a karjában tartani.

– Jó – mondta végül a nő szomorúan és lemondóan.

Antoniosot heves vágy fogta el. Elfordult, ökölbe szorította a kezét, és megvárta, míg Lindsay összehajolja a holmiját, és szó nélkül elment mellette.

2. FEJEZET

A növekvő szürkületben Lindsay feldúltan vágott át az egyetemi campuson, miközben Antonios baljós árnyékként követte. Csak az előtte álló szörnyű hétre tudott gondolni – és férje haragjára és megvetésére.

Antoniosnak fogalma sincs, milyen nehéz volt az élete Görögországban. Nem akarta végighallgatni ügyetlen magyarázatait. Lindsay azt akarta, hogy megértse, ugyanakkor félt, hogy túl sokat elárul neki. A házasságuk kezdettől fogva kudarcra volt ítélve, annak ellenére, hogy csodálatos hetet töltöttek együtt New Yorkban.

De most már késő magyarázkodni, ezt Antonios egyértelműen értésére adta. És amúgy sem értené meg az okait – meg se próbálja megérteni őket.

Mikor beléptek a lakásába, Lindsay megköszöri a torkát.

– Akkor gyorsan összepakolok.

– Segítsek?

Meglepetten nézett Antoniosra, de a férfi arca kifejezéstelen volt.

– Kösz, nem kell.

– Minden rendben van? – vont a férfi a fél szemöldökét. – Mert a kezed még mindig remeg.

Lindsay elpirult és összeszedte magát.

– Talán mert olyan mérges vagy.

– Nem gondolod, hogy megvan rá az okom?

A nő lehunyta a szemét egy pillanatra.

– Nem akarok ezen veszekedni. Egyetértünk, hogy semmi értelme. Beleegyeztem, hogy elmegyek Görögországba, ez nem elég?

A férfi szeme megvillant, miközben tett egy lépést felé.

– Nem, Lindsay, közel sem elég. De mivel nem kértem tőled többet, és nem is hiszem, hogy képes lennél többre, beérem ennyivel.

Amikor elfordította a tekintetét, Lindsay megkönnyebbülten fellélegzett, és felment az emeletre. Kivett egy bőröndöt a szekrényből, és kényszerítette magát, hogy lassabban lélegezzen. Menni fog, mondta magának. Meg tudja csinálni. Tartozik ezzel Daphnénak.

Őt még gyerekkorában elhagyta az anyja, és Daphne kedvessége olyan volt számára, mint esőcseppek a sivatagban. De néhány esőcsepp helyett oázisra lett volna szüksége: a férje megértésére és szerető támogatására.

– Lindsay? Lassan indulnunk kell.

– Oké, sietek.

Bedobált néhány ruhát a bőröndbe.

– Nem kell minden – mondta Antonios. – A villában még rengeteg holmid van.

A nő a közös gardrójukban lévő gyönyörű ruhákra gondolt, melyeket Antonios vett neki New Yorkban, mielőtt együtt átrepültek Görögországba.

– Hozom a sminktáskámat.

Ahogy a fürdőszobába menet elsuhant Antonios mellett, beborította a férfi illata, és melle hátát súrolta. Egy pillanatra elfogta a vágy, hogy a karjába vesse magát, érezze erős testének megnyugtató melegét, érzéki ajkát az ajkát – érezze, hogy szeretik, kívánják, és biztonságban van.

De ilyen már soha nem lesz.

Beültek Antonios bérelt kocsijába. Lindsay végtelenül kimerültnek érezte magát.

– Kell szólni valakinek, hogy elutazol? – kérdezte Antonios.

– Nem. Majd e-mailben értesítem a kollégáimat.

– Meséltél nekik rólam?

– Persze. Meg kellett magyaráznom, miért mondtam fel ilyen hirtelen, és miért költöztem Görögországba.

– Akkor azt mondtad, semmi sem tart itt.

– Mert úgy is éreztem.

Lindsay kinézett az ablakon, és megpróbált lelkileg felkészülni az előttük álló hétre, mely tele lesz szorongással, feszültséggel és leplezetlen ellenségeskedéssel. Hogy fogják Daphne előtt meggyőzően eljátszani a szerelmespárt?

A repülőtéren az első osztályon utazók várótermébe vezették őket. Ott pezsgőt és szendvicseket szolgáltak fel nekik.

Lindsay oldalpillantást vetett Antoniosra, és szeretett volna valami bugyutaságot mondani, hogy mosolyt csaljon az arcára. Egyszerűen nem tudta, mit is érez iránta. Gyászolta, ami köztük történt. Milyen szerelmes volt az alatt a New York-i hét alatt! És néhány óra múlva megint úgy kell tennie, mintha még mindig így érezne. Micsoda ijesztő gondolat!

– Tud róla valaki, hogy... hogy külön vagyunk? – kérdezte Lindsay.

– Szigorúan véve nem vagyunk külön – válaszolta Antonios hűvösen. – És nem, senki se tud róla.

– Még a nővéreid sem?

Hárman voltak: a férjezett Parthenope, akinek volt egy kisfia, a társasági lány Xanthe és Ava, aki Lindsayvel egyidős volt, de nagyon különbözött tőle. Egyikükkel sem barátkozott, mivel a nővérek gyanakvással tekintettek bátyjuk amerikai feleségére. Lindsaynek nem hiányoztak megvető pillantásai – és most újra találkozni fog velük...

Pánik fogta el a gondolatra.

– Tényleg ennyire nem bírod a családomat? Úgy nézel ki, mint aki rosszul van.

Lindsay mély levegőt vett.

– Csak idegesít a gondolat, hogy megint találkozom velük.

– Pedig kedvesen fogadtak.

– Csak mert rájuk parancsoltál – emlékeztette Lindsay.

– Számít ez?

Hát persze! – mondta volna legszívesebben Lindsay.

– Nem tűntek boldognak, hogy váratlanul egy menyasszonyt vittél haza – felelte egy idő. – Biztos jobban örültek volna, ha görög nőt veszel el.

– Talán. De azért fogadtak el, mert tudták, hogy szeretlek.

A nő hallgatott. Antonios nyilvánvalóan nem vette észre a nővérek átható pillantásait és csípős megjegyzéseit.

A férfi kibámult a kifutópályára.

– Talán sosem szeretted igazán, Antonios – mondta halkán Lindsay.

A férfi odakapta a fejét.

– Ezért mentél el? Mert azt hitted, nem szeretlek?

– Csak próbálok elmagyarázni, mit éreztem.

– Szóval bebeszéled magadnak, hogy nem szerettelek.

Antonios keresztbe fonta karját a mellkasán.

– Nem hiszem, hogy elég időnk volt rá, hogy szeressük egymást, vagy akár csak megismerjük – válaszolta a nő. – Még csak egy hete ismertük egymást, amikor összeházasodtunk, és annak az egy hétnek semmi köze nem volt a valósághoz.

Pontosan ezért volt olyan értékes ez az idő, távol Lindsay szokásos életétől, mely egyszerre volt menedék és börtön. Egy hétig nem Lindsay Douglas, a remeteéletet élő kiváló matematikus volt, hanem érdekes, szép és normális nőnek látták.

– Igen, csak egy hét volt. De én megismertelek – ellenkezett Antonios. – Vagyis inkább csak azt hittem. Mert az a nő, akiről azt gondoltam, hogy ismerem, nem ment volna el szó nélkül.

Lindsay mély levegőt vett. Most mindent elmagyarázhatna neki, gondolta kétségbeesetten, de mit számítana? A házasságuknak vége, amióta elhagyta Görögországot. És jobb ez így, mondta

magának.

3. FEJEZET

Antonios az első osztályon ült a helyén, előtte egy pohár pezsgő, amelyhez hozzá se nyúlt. Számtalan kérdés futott át az agyán, melyet eddig még soha nem tett fel magának, és most sem kellene. Hogy miért hagyta el Lindsay, és hogy tényleg ismerték és szerették-e egymást...

A nő kétsoros e-mailje, melyben hibának nevezte a házasságukat, mindennek véget vetett. Először abszurdnak tűnt az egész, hisz két nappal előtte még egész éjjel szeretkeztek. Lindsay odabújt hozzá, és gyengéd szenvedéllyel csókolta meg, amikor elköszöntek. Lehet, hogy már tudta, hogy el fogja hagyni?

Most nézte a nő sápadt arcát, ezt a lágyan kerek arcot, amelybe egy szőke tincs hullott. Amikor először találkoztak, rögtön elvarázsolta.

– Amikor elbúcsúztál tőlem, már tervezted, hogy elhagysz? – kérdezte keményen.

– Fontos ez?

– Nekem igen.

Talán mindennek ellenére békére lelhetne, ha legalább részben megértené Lindsay viselkedését. Talán akkor el tudná engedni a fájdalmát és a dühét, és meg bele tudna törődni a helyzetbe.

A nő halkán felsóhajtott.

– Igen.

A válasza szíven találta Antoniosot.

– Akkor hazudtál nekem.

– Nem mondtam, hogy mikor jövök vissza.

– Úgy viselkedtél, mintha szerettél volna. – Antonios elfordult, nem akarta, hogy a nő lássa az arcán tükröződő fájdalmat. – Miért?

Amikor Lindsay nem válaszolt, újra megkérdezte:

– Miért nem mondtad el, hogy boldogtalan vagy, és el akarsz hagyni?

– Próbáltam elmondani, de nem hallgattál meg.

– Egyszer sem említetted, hogy boldogtalan vagy...

Lindsay megrázta a fejét.

– Nincs értelme ezen vitatkozni. Ha magyarázatot akarsz tessék: soha nem szerettelek igazán.

Antoniosot mintha fejbe kólintották volna.

– Akkor miért jöttél hozzám feleségül?

– Mert azt hittem, szeretlek. Meggyőztem magam, hogy ez a dolog valódi köztünk.

Amikor a nő ránézett, valami felvillant a szemében. Düh... vagy fájdalom?

– Hát nem érted? Néhány héttel előtte halt meg az apám. Azért mentem New Yorkba, hogy elmeneküljek a gyász és a magány elől. Úgy bolyongtam a városban, mint egy elveszett lélek. És akkor találkoztam veled. Amikor a szemedbe néztem, olyan volt, mintha tényleg láttál volna engem – mint egy olyan embert, akinek a létezéséről addig nem is tudtam.

Lindsay nekidőlt az üléstámlának, és hangosan kifújta a levegőt. Antonios fejében cikáztak a gondolatok. Aztán azt mondta:

– Valódi volt.

– Nem, Antonios. Ez egy tündérmese volt. Egy tündérmese, rózsákkal, éjfélig tartó tánccal és luxuslakosztályokkal. Úgy tettünk, mintha szerelmesek lennénk. Gyönyörű volt, de nem valódi. És durva volt visszatérni a valóságba, amikor átmentünk Görögországba, és rájöttem, milyen az ottani életed. Úgy éreztem, megfulladok, és te észre se vetted.

Lindsay az ajkába harapott, és elfordította az arcát. Antonios zavarodottnak és bizonytalannak érezte magát.

– Lindsay... – A nő vállára tette a kezét. – Én ezt nem értem.

– Tudom, Antonios. Soha nem is értetted. De most már késő, úgyhogy többet ne beszéljünk

erről.

A repülő felszálláshoz készülődött. Lindsay megtörölgette a szemét, és elhúzta a vállát Antonios kezétől. Amikor újra ránézett, az arca teljesen kifejezéstelen volt.

– Csak essünk túl ezen az egészen.

Antonios röviden bólintott. Most nincs itt az ideje, hogy válaszokat követeljen. De mi a fenét jelenthet az, hogy Lindsay úgy érezte, megfullad? És ha ennyire boldogtalan volt, miért nem mondta neki?

Lindsay kioldotta a biztonsági övét, és besietett a nagy, fényűző mosdóba. Ott a márvány mosdókagylónak támaszkodott, és néhányszor lassan ki-be lélegzett, amíg a szívverése újra lelassult.

Bár keveset mondott el Antoniosnak, mégis kimerültnek érezte magát. Hogy fog kibírni egy teljes hetet? Homlokát a hűvös tükörnek támasztva továbbra is a légzésére koncentrált. Most nem eshet pánikba.

Nem fog többet beszélni erről, döntötte el. Minden energiáját arra kell fordítania, hogy átvészelve ezt a hét napot – anyósa, Daphne kedvéért. De nagyon nehéz lesz.

Vett egy utolsó mély lélegzetet, hideg vizet fröcskölt az arcára, megtörölte, aztán visszatért a helyére.

Közben az ételt is felszolgálták.

– Nem tudtam, mit szeretnél enni, ezért többfélét rendeltem – mondta Antonios.

– Biztos minden finom.

De amikor Antonios felemelte a fedőt, és Lindsay meglátta a vörösboros marhafilét, felkavarodott a gyomra.

– Nem vagy éhes?

– Nem.

– Mindenképp egyél valamit. Kell az erő.

Ebben igaza volt. És bár Lindsaynek nem ízlett, rákényszerítette magát, hogy egyen.

Antonios felvonta a szemöldökét.

– Nem elég jó neked? Nem értem, hogy lehettél boldogtalan Görögországban, mikor minden elképzelhető luxust megkaptál.

Lindsay felsóhajtott.

– A szeretet és a figyelem sokkal fontosabb.

– És én nem adtam meg neked?

– Nem úgy, ahogy igényeltem.

– Soha nem mondtad, mire van szükséged – védekezett Antonios.

– Próbáltam.

– Mikor?

– Egyfolytában. Mondtam, hogy kényelmetlenül érzem magam a partikon és háziasszonyként...

– Én meg mondtam, hogy légy türelemmel, majd megszokod, és hogy előbb meg kell ismerniük.

Az, hogy neked nehéz volt, még nem volt ok arra, hogy véget vess egy házasságnak.

– Neked talán nem.

– Szóval azért hagytál el, mert nem szeretted a partikra járni?

– Nem. – Lindsay mély levegőt vett. – Azért hagytalak el, mert soha nem hallgattál rám. Mert kiraktál Görögországban, mint egy csomagot, amire többé nincs semmi gondod.

– Dolgoznom kellett, Lindsay.

– Igen. Megállás nélkül dolgoztál.

– Soha nem mutattad, hogy ez zavarna téged...

Lindsay felnevetett.

– Te tényleg nem változol. Próbálok elmagyarázni, mit éreztem, te meg ragaszkodsz hozzá, hogy ez nem létezik. Látod, pont ezért mentem el, Antonios. Mert ilyen volt az életünk a valóságban, és nem olyan, mint a New York-i tündérmese. Boldogtalanabb voltam, mint valaha, és ez sokat elmond.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Hogy érted ezt?

– Á, semmi.

Lindsay soha nem beszélt neki az anyjáról. Néhány dolgot jobb elfelejteni. Nem mintha ő valaha is elfelejthetné, hogyan hagyta cserben az anyja...

Hirtelen összeszorult a torka, nyelt egyet. Kizárt dolog, hogy Antonios előtt sírjon!

– Atyaég, hogy értselek meg, ha nem mondasz semmit?

– Nem akarom, hogy megérts. Már nem. Már csak válni akarok – ahogy te is, ebben biztos vagyok. – Lindsay remegve vett egy lélegzetet. – Vagy együtt akarsz maradni egy olyan nővel, aki nem szeret?

Ettől a kíméletlen ütéstől tűz lobbant Antonios szemében. A nő felé hajolt.

– Tényleg emlékeztetnem kell, hogy mennyire szerettedél, Lindsay? Minden éjjel New Yorkban. Minden éjjel, amikor együtt voltunk Görögországban.

A fájdalom ellenére forró vágy töltötte el Lindsayt a férfi szavaira.

– Én nem arról beszélek, ami az ágyban történt.

– Mindenesetre elég jól reagáltál rám. Még akkor is, amikor állítólag fuldokoltál.

Lindsay lehunyta a szemét. A szex Antoniossal mindig csodálatos volt, az éjszakák felüdülést jelentettek a gyötrelmes nappalok után. Az első találkozásuk óta kívánta.

Amikor megérezte a térdén a férfi kezét, kinyitotta a szemét.

– Mi...?

– Mindig elolvadtál.

Antonios hangja olyan volt, mint egy simogatás, miközben végigsimított a combján.

Lindsay megdermedt.

– Pontosan tudom, hol kell megérinteni, hogy nyögdécselj. Emlékszel, amikor a nevemet kiáltottad?

– Hagyd abba – suttogta Lindsay.

– Mit? – Antonios hangja egyszerre csengett szelíden és fenyegetően. – Nem akarsz, hogy megérintselek?

Most Lindsay lába közé tette a kezét. Amikor enyhén megnyomta, a nőben fellángolt a vágy. Uralkodnia kellett magán, nehogy felnyögjön.

– Be akarsz bizonyítani, hogy kívánlak? – kérdezte. – Igen, kívánlak. De ez nem változtat semmin.

– Pedig kellene.

Antonios kigombolta a nő farmerjét, és becsúsztatta a kezét. Az érzés olyan elsöprő volt, hogy Lindsay halkán felzihált, önkéntelenül feltolta a csípőjét, fejét a háttámlának döntötte.

Igen, igaz: Antonios pontosan tudja, hogyan kell felébreszteni a szenvedélyét. Szinte emberfeletti erővel sikerült belenéznie a férfi diadalmas tekintetébe, és kimondania azt, ami a legjobban fájhatott neki:

– Fel tudsz juttatni a csúcsra, Antonios, de azt nem tudod elérni, hogy szeresselek.

A férfi egy pillanatig csak bámulta, aztán elrántotta a kezét, felpattant, és eltűnt a függöny mögött.

Lindsay hevesen dobogó szívvel az üléstámlának dőlt, és elfojtott egy zokogást.

4. FEJEZET

Antonios céltalanul bolyongott a folyosón.

Nem kellett volna Lindsay vágyát így felhasználnia ellene, gondolta haragudva önmagára. Megállt az első és a business osztály közötti ablaknál, és kibámult a végtelen éjszakába. Meggondolatlanul reagált Lindsay állítására, hogy nem szereti, és hogy a szerelmük nem volt valódi.

Ő ezt egészen másképp látta. De Lindsay azt mondta, már nem szereti, ehhez kell tartania magát. Pedig az elmúlt fél évben a lelke mélyén azt remélte, visszajön hozzá. Mert szerette Lindsayt, és fogadalmat tett neki. Ez az igazi indítéka: a vágy, hogy visszahozza az életébe? Vagy a sértett büszkeség hajtja, és bosszút akar állni?

Lindsay magyarázata teljesen abszurd. Igen, talán túl sokat dolgozott, és nem fordított rá elég figyelmet. De ez nem ok, hogy egy nő elhagyja a férjét!

Komor arccal, összepréselt ajkakkal tért vissza a helyére. Lindsay elfordította a fejét, és nem reagált, amikor leült mellé.

– Sajnálom – mondta halkán Antonios. – Nem kellett volna. Lindsay...

– Csak hagyj békén – vágott közbe a nő. A hangja mély és szomorú volt. – Épp elég nehéz lesz úgy tenni a családot előtt, mintha még mindig szerelmesek lennénk, ne tedd még nehezebbé. Most alszom egyet.

Anélkül hogy a férfira nézett volna, lehúzta a cipőjét, és felvette az alvómaszkját.

De hiába: nem tudott aludni. A teste még vibrált Antonios érintésétől, s a szíve még mindig fájt. Hogy fogja átvészelni a következő hetet?

Mikor levette az alvómaszkot, észrevette, hogy a férfi őt nézi. Gyengéd, szomorú tekintete olyan szelídnek mutatta az arcát, hogy könny szökött Lindsay szemébe.

– Antonios...

A férfi arca újra kifejezéstelen lett.

– Igen?

– Én...

Mit mondhatna? Antonios úgy nézett rá, mintha még mindig szeretné. De nem szereti, emlékeztette magát Lindsay gyorsan. Még csak nem is ismeri – legalábbis az igazi személyiségét.

– Semmit – motyogta.

– Aludnod kellene egy kicsit. – Antonios elfordult. – A holnap nap hosszú lesz.

Reggel tizenegy órakor szálltak le Athénban. Gyönyörű meleg nap volt, az ég kék, ami nagyon különbözött New England nyirkos őszi időjárásától.

A Villa Marakaios nem hatalmas épületegyüttes volt. Itt lakott Antonios anyja, fivére és két hajadon nővére, továbbá egy sereg alkalmazott, és amikor Lindsay kiszállt a limuzinból, mind ott álltak, és a tekintetük rászégeződött. Néhányan suttogtak, mások ujjal mutogattak rá.

Annyira rosszul esett neki, hogy hirtelen nem kapott levegőt. Amikor Antonios megfogta a könyökét, és hozzájuk vezette, pánik tört rá. Érezte, hogy minden ereje elhagyja... és aztán elsötétült a világ.

Amikor magához tért, egy kanapén feküdt. Egy ősz hajú asszony gyengéden a homlokára nyomott egy nedves kendőt.

– Biztos a nap miatt. – Daphne Marakaios kedvesen elmosolyodott. – Itt a hegyekben nagyon erős.

Antonios letette a bőröndöket az egyik kisebb villaépület egyetlen hálószobájában. Valahányszor visszatért a Villa Marakaiosba, azonnal érezte a vállalatért és a családjáért viselt felelősség nyomasztó terhét, de büszkén viselte.

Mögötte Lindsay lépett be a szobába, a tőle megszokott kecsességgel és méltósággal. A haja ezüstösen csillogott, a szeme nagy és ragyogó volt, de feldúltak látszott.

– Pihenj egy kicsit – javasolta Antonios. – Este együtt vacsorázunk a családdal. Nekem még el kell intéznom néhány dolgot, de visszaérek, mielőtt indulnunk kell. De ugye már nem baj, ha megállás nélkül dolgozom?

Minél kevesebbet látják egymást, annál jobb. Mégis rosszulesett neki, amikor Lindsay bólintott.

Átsétált a birtokon az irodákhoz, melyek egy nagy épületben voltak. Onnan a hatalmas olajfaligetekre nyílt kilátás. Rövid időre megállt a bejáratnál, és erőt gyűjtött, mert amint belép, rengeteg munkát és kérést fognak rázúdítani.

Üdvözölte asszisztensét, Alysia-t, felkapott egy halom levelet, és bement az irodájába. Azt hitte, a munka eltereli a figyelmét a Lindsayvel kapcsolatos gondolatokról, de tévedett. Folyton arra a varázslatos hétre gondolt, amikor mindent megosztottak egymással. Hét nap intenzív együttlét. De a valóságban Lindsay idegen volt számára.

New Yorkban azt hitte, ismeri. Lindsay mesélt neki a kutatómunkájáról, amiből Antonios semmit sem értett, de élvezte a nő lelkesedését és intelligenciáját, szeme csillogását. Mesélt az apjáról is, aki néhány héttel azelőtt halt meg, Antonios pedig szeretettel átölelte és vigasztalta.

Visszagondolt az első szeretkezésükre. Amikor beléhatolt, Lindsay tágra nyílt szemekkel azt suttopta:

– Mint egy tökéletes egyenlet.

Antonios nevetett, majd mindkettőjüket elöntötte a szenvedély. Boldogabb volt Lindsayvel, mint valaha – mellette jött rá, mi hiányzott az életéből.

– Hát megjöttél. Üdv újra itthon.

Antonios felnézett a laptopjáról, és meglátta öccsét az ajtóban. A tizennégy hónappal fiatalabb, Antoniosnál egy centiméterrel magasabb és kicsit vékonyabb Leonidast néha az ikertestvéreinek hitték. Gyerekkorukban nagyon szoros volt a kapcsolatuk, de amióta Antonios lett az ügyvezető igazgató, szakadék tátongott közöttük. Antoniosnak meg kellett fogadnia az apjának, hogy titokban tartja, milyen nehéz helyzetben van a cég. Ez tíz éve volt, azóta a cég talpra állt, hála Antonios megfeszített munkájának.

– Szevasz – biccentett Leonidasnak.

– Jó utad volt?

– Igen – felelte Antonios szűkszavúan. – Úgy terveztem, hogy New Yorkban találkozom az új ügyfelekkel, de nem volt rá időm.

– Szívesen vállalom.

Antonios megvonta a vállát.

– Jövő héten úgyis visszarepülök Lindsayvel, és akkor majd találkozom velük.

Leonidas határozottan bólintott.

– Már jövő héten?

– Folytatnia kell a disszertációját.

– Azt hittem, itt is meg tudja írni.

Antonios nem szívesen tévesztette meg a családját, de majd tiszta vizet önt a pohárba – ha az anyját ez már nem érinti... Szomorúan hunyta be a szemét a gondolatra.

– Az apja házával is foglalkoznia kell – tette hozzá. – Tudod, milyen az.

Megrögzött agglegényként Leonidas nem igazán tudta. A birtokon álló háza mellett Athénban is volt egy lakása. Az apja nem sokkal a halála előtt nevezte ki az európai üzletág vezetőjévé, azóta állandóan úton volt, hogy új ügyfeleket szerezzen. Antonios távol tartotta tőle a problémás pénzügyi részleteket – nem akarta, hogy megtudja, hogy majdnem mindent elveszítettek.

– Biztos sok dolgod van – mondta Antonios. – Kaptam egy e-mailt a lyoni étteremlánctól. Aggódnak a szállítások miatt.

– Intézem – felelte Leonidas szűkszavúan, és kisétált.

Antonios a szék támlájának dőlt, és feszülten a hajába túrt. Nehezebb lesz fenntartani a látszatot, mint gondolta. És amikor végre elmondja az igazat, a testvérei döbbsenek lesznek, és szánakozni